

ഇമാം സഅ്ദി പറയുന്നത് കാണാം.

كان المسلمون - إذ كانوا بمكة - مأمورين بالصلاة والزكاة أي: مواساة الفقراء، لا الزكاة المعروفة ذات النصب والشروط، فإنها لم تفرض إلا بالمدينة، ولم يؤمروا بجهاد الأعداء لعدة فوائد:

منها: أن من حكمة الباري تعالى أن يشرع لعباده الشرائع على وجه لا يشق عليهم؛ ويبدأ بالأهم فالأهم، والأسهل فالأسهل.

ومنها: أنه لو فرض عليهم القتال - مع قلة عددهم وعددهم وكثرة أعدائهم - لأدى ذلك إلى اضمحلال الإسلام، فروع جانب المصلحة العظمى على ما دونها ولغير ذلك من الحكم.

وكان بعض المؤمنين يودون أن لو فرض عليهم القتال في تلك الحال، غير اللائق فيها ذلك، وإنما اللائق فيها القيام بما أمروا به في ذلك الوقت من التوحيد والصلاة والزكاة ونحو ذلك كما قال تعالى: ﴿وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا

لَهُمْ وَأَشَدَّ تَثْبِيثًا فلما هاجروا إلى المدينة وقوي الإسلام، كُتب عليهم القتال في وقته المناسب لذلك

സാരം. ഇങ്ങനെ, മക്കയിൽവെച്ച് (നിശ്ചിത തുകയും പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥകളും ഉള്ളതല്ലാത്ത അതായത് നിർബന്ധമല്ലാത്ത) സക്കാത്ത് കൊടുക്കുവാനും നമസ്കാരം മുറപോലെ നിർവ്വഹിക്കുവാനും ആയിരുന്നു മുസ്ലീങ്ങൾ കൽപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. മദീനയിൽവെച്ച് മാത്രമാണ് യുദ്ധം ഫർജ്ജാക്കപ്പെട്ടത്. മക്കയിൽവെച്ച് ശത്രുക്കളോട് ജിഹാദ് ചെയ്യാൻ കൽപിക്കപ്പെടാത്തതിന് വിവിധ കാരണങ്ങളുണ്ട്.

1. അല്ലാഹുവിന്റെ തന്ത്രങ്ങളിൽപ്പെട്ടതാണ് അവന്റെ ദാസൻമാർക്ക് കഷ്ടപ്പാടില്ലാത്തതും എളുപ്പമായതുമായ കാര്യങ്ങൾ ആദ്യം ആദ്യം ഫർജ്ജാക്കുക എന്നത്. അങ്ങനെ അവൻ എളുപ്പം ചെയ്യാൻ പറ്റുന്നതും പ്രധാനപ്പെട്ടതും ആദ്യമാദ്യം ഫർജ്ജാക്കി.
2. തങ്ങളുടെ എണ്ണം കുറവും ശത്രുക്കളുടെ എണ്ണം കൂടുതലും ആയ സ്മിതിക്ക് യുദ്ധം നിർബന്ധമാക്കപ്പെട്ടാൽ അത് ഇസ്ലാമിന്റെ നാശത്തിൽ കലാശിക്കാനിടയാക്കും. അതുകൊണ്ട് തത്സമയം എന്താണോ നല്ലത് അത് പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു.
3. മക്കയിൽ യുദ്ധം ഫർജ്ജാക്കാത്തതിന്റെ പിന്നിൽ വേറെ കാരണങ്ങളുമുണ്ടാകാം.
4. ഇത്തരം ചില അനുയോജ്യമല്ലാത്ത സാഹചര്യങ്ങളിൽ മുസ്ലീങ്ങളിൽ ചിലർ തങ്ങൾക്ക് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ അനുവാദം കിട്ടിയിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്ന് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. യഥാർത്ഥിൽ അവരുടെ മേൽ തൗഹീദും, നമസ്കാരവും, സക്കാത്തുമൊക്കെ പോലെ എന്താണോ അന്നേരം കൽപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത് അതു മാത്രം ചെയ്യലായിരുന്നു കരണീയമായുണ്ടായിരുന്നത്. അവർ മദീനയിലേക്ക് പലായനം ചെയ്യുകയും ഇസ്ലാം ശക്തി പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അനുയോജ്യമായ ഒരു സമയത്ത് അവരുടെ മേൽ യുദ്ധം നിർബന്ധമാക്കി.

നോക്കുക; ഇമാം സഅ്ദിയും ഇസ്ലാമിനെ കാലഘട്ടമാകുന്ന വൻമതിൽകൊണ്ട് കീറിമുറിച്ച്തായി ഒരു സൂചനയുമില്ല. ഇസ്ലാം ശക്തി പ്രാപിക്കുകയും അനുയോജ്യമായ സമയം വരികയും ചെയ്തപ്പോൾ യുദ്ധം നിർബന്ധമാക്കപ്പെട്ടുവെന്നാണ് ഇമാം സഅ്ദിയുടെ നിരീക്ഷണം. മദീനയിൽ വരികയും, മക്കയിലും മദീനയിലും ഉണ്ടായിരുന്ന മുസ്ലീങ്ങൾ ഒരിടത്ത് ഒരുമിച്ച് കൂടുകയും ചില ഗോത്രങ്ങളുമായി സഖ്യത്തിലേർപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അതൊരു ശക്തിയായി പരിണമിച്ചുവെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല.

സാധാരണ ബുദ്ധിയിലൊരാൾ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ പോലും മക്കയിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ സാഹചര്യം അനുയോജ്യമായിരുന്നില്ല എന്ന് മനസ്സിലാകും. കാരണം വളരെ കുറച്ചുമാത്രം മുസ്ലീങ്ങൾ. അതിലധികവും സമൂഹത്തിലെ അധഃസ്ഥിതരായി കഴിഞ്ഞിരുന്നവർ. മുസ്ലിമായവർ തന്നെ പല സ്ഥലങ്ങളിലായി ചിന്നഭിന്നമായി കിടക്കുന്നു. തന്നെയുമല്ല മക്ക പരിശുദ്ധമായ ഇടമാണ്. അവിടെ യുദ്ധം നിഷിദ്ധമാണ്. ഇതുകൊണ്ടൊക്കെ വളരെ വ്യക്തമാണ് സാഹചര്യം മുസ്ലീങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമായിരുന്നില്ലെന്ന്.

ശക്തി പ്രാപിക്കുകയെന്നതുകൊണ്ട് ശത്രുക്കളേക്കാൾ വലിയ ശക്തിയെന്നും ഒരു രാഷ്ട്രമെന്ന ശക്തിയെന്നും അർത്ഥം അദ്ദേഹം ഗണിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കാൻ ഒരിക്കലും നിർവ്വാഹമില്ല. കാരണം പ്രവാചകൻ തുടക്കം മുതൽ ഒടുക്കം വരെ ചെയ്ത അധികം യുദ്ധങ്ങളിലും ശത്രുക്കളെ കവച്ചുവെക്കുന്ന അംഗബലമോ ആയുധബലമോ വിശ്വാസികൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. 313 പേർ ആയിരത്തിനേയും (ബദർ യുദ്ധം) 3000 പേർ 2 ലക്ഷത്തോളം വരുന്ന ശത്രുവിനോടും (മുഅ്തത്ത് യുദ്ധം) പോരാടിയാൽ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. അപ്പോൾ ശക്തിയെന്നതുകൊണ്ട് ശത്രുക്കളേക്കാൾ ഉന്നതമായ ശക്തിയെന്നും രാഷ്ട്രമെന്നുമാണ് അദ്ദേഹം കരുതിയതെന്ന് ധരിക്കാൻ എന്തു ന്യായമാണുള്ളത്. അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി അങ്ങനെ പറയുന്നുമില്ല. പിന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെമേൽ കള്ളം കെട്ടിച്ചമച്ചുകൊണ്ട് കാര്യങ്ങൾ സമർത്ഥിക്കാൻ നോക്കുന്നത് അനീതിമാത്രമാണ്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു കണ്ടെത്തൽ; അല്ലാഹു ശരീഅത്ത് നിശ്ചയിക്കുമ്പോൾ എളുപ്പമായതും പ്രധാനപ്പെട്ടതും ആദ്യമാദ്യം നടപ്പിലാക്കുന്നു. കാരണം പൂർണ്ണമാകാത്ത ഇസ്ലാമും ഘട്ടം ഘട്ടമായി അതിന്റെ നിയമങ്ങൾ ഇറക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാലമായതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ നിരീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇസ്ലാമിലെ മറ്റു പല നിയമങ്ങളും വിലയിരുത്തുമ്പോൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ഈ ശൈലി പ്രകടമായി കാണാനും കഴിയുന്നു. എന്നാൽ ഇസ്ലാമിൽ ഇന്ന് പുതുതായുണ്ടാകുന്ന ഒരു നിയമവും നിലവിൽ ഇല്ല. ഇസ്ലാം പൂർണ്ണം. അത് പ്രവാചകന്റെ ഹജ്ജത്തുൽ വദാഇൽവെച്ച് പടച്ചവൻ പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അത് ലോകത്തിന്റെ ഏത് കോണിൽ താമസിക്കുന്ന മുസ്ലിമിനും പൂർണ്ണമാണ്. അതിൽ സംശയമേതുമില്ല. പിന്നീടതിനെ കാലഘട്ടം തിരിച്ച് അപൂർണ്ണമാക്കാൻ ആർക്കെങ്കിലും അധികാരം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടോയെന്നത് ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടേണ്ട വിഷയമാണ്.

ഇമാം സഅ്ദി (റ) യും, മുസ്ലിം സമുദായം അന്ത്യനാൾ വരെ ഓരോ സ്ഥലവും പരിഗണിച്ച് വേണം ശരീഅത്ത് നടപ്പിലാക്കാനെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ടെത്തലിൽനിന്നും ഗണിച്ചെടുക്കാൻപോലുമുള്ള സാധ്യതയില്ല. എന്തെങ്കിലും തെളിവ്വിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അദ്ദേഹം കാലഘട്ടപരിഗണന സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടി വരുമായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒന്നും ഇതേ വരെ ഇമാം സഅ്ദിയെന്നല്ല ആരും കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല. **നിരീക്ഷണത്തിന്റെ മേൽ വീണ്ടും നിരീക്ഷണം നടത്തിയാൽ മതിയാകുന്നതല്ല ഇസ്ലാമിക നിയമങ്ങൾ.**

മുസ്ലിങ്ങൾക്ക് രാഷ്ട്രമില്ലാത്ത ഓരോ സ്ഥലത്തും ആദ്യമാദ്യം എളുപ്പമായതും പിന്നീട് ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതും എന്ന ക്രമത്തിൽ വേണം ഇസ്ലാമിക നിയമങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാനെന്ന് ഗണിക്കാൻ പിൻബലം നൽകുന്ന ഒന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടില്ല. വിഷമകരമായ നിയമങ്ങൾ ഒറ്റയടിക്ക് നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുപകരം ഘട്ടംഘട്ടമായി നടപ്പിലാക്കുകയെന്നത് പടച്ചവന്റെ ഒരു രീതിയാണ്. യുദ്ധത്തിന്റെ വിഷയത്തിലും ആ നിലപാടാണ് അല്ലാഹു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു മാത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്.

ചില നിയമങ്ങൾ അന്തിമമായി മക്കയിൽവെച്ചു തന്നെ അല്ലാഹു ഫർളാക്കി. ഉദാ: നമസ്കാരം. മറ്റു ചിലത് മദീനയിൽ വെച്ച് ഫർളാക്കി. ഉദാ: ഹജ്ജ്. വേറെ ചില വിഷമകരമായ ഫർളുകൾ മക്കയിൽ തുടങ്ങി മദീനയിലെത്തി പിന്നെയും കുറെ കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം അന്തിമ തീരുമാനം പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഉദാ: സക്കാത്ത്, യുദ്ധം. വേറെ ചിലത് മദീനയിൽ തുടങ്ങി ഘട്ടംഘട്ടമായി മദീനയിൽതന്നെ അന്തിമ തീരുമാനം പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഉദാ: മദ്യം. സഅ്ദി (റ) യുടെ കണ്ടെത്തലിന് പിൻബലം നൽകുന്നതാണ് വിഷമകരമായ തീരുമാനങ്ങൾ ഘട്ടംഘട്ടമായി അവതരിപ്പിക്കുക എന്ന, അല്ലാഹുവിന്റെ കരണീയവും, പ്രായോഗികവുമായ ശൈലി. കാലഘട്ടത്തിന് ഇതിൽ യാതൊരു പങ്കുമില്ലെന്നർത്ഥം.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇബ്നു കസീർ (റ) യും സഅ്ദി (റ) യും പറയുന്ന കാരണങ്ങൾ തന്നെ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്. ഇതിനർത്ഥം അല്ലാഹുവും റസൂലും മക്കയിൽ യുദ്ധം ഫർളാക്കാതിരുന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ അന്വേഷിച്ച് നേരം കളഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നാണ്. പകരം ഇബ്ന് കസീറിന് ശരിയെന്ന് തോന്നിയ ചില നിഗമനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹവും സഅ്ദിക്ക് ശരിയെന്ന് തോന്നിയ നിഗമനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹവും എത്തിച്ചേർന്നു. ഈ നിഗമനങ്ങളിൽ വെള്ളം ചേർത്താണ് ഖുർആൻ നിർബന്ധമാക്കിയിരിക്കുന്ന ഒരു മേൽത്തരം ഇബാദത്തിൽനിന്നും കാലഘട്ടമെന്ന മായാജാലം സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് ഒളിച്ചോടുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ മേൽ പറയപ്പെട്ട ഇമാമുമാരുടെ മേൽ ആരോപണം നടത്തുകയാണ് ഇത്തരം പണ്ഡിതകേസരികൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

മദീന ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രമാകുന്നത് ഹിജ്റ ആറനോടുകൂടിയാണ്. അതുവരെ ഒരു ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രനിർമ്മാണം പ്രവാചകന്റെ പദ്ധതിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണാം. അതിനു വേണ്ട എല്ലാ നടപടികളും അവിടുന്ന് പൂർത്തീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഉണ്ടായ മുഴുവൻ പ്രതിബന്ധങ്ങളും പല്ലും നഖവും ഉപയോഗിച്ച് നീക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇത്തരം ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ അവതരിച്ച ആയത്തുകളെപ്പോലും ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രത്തിൽ അവതരിച്ച ആയത്തുകൾ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് എന്ത് മാനദണ്ഡമുപയോഗിച്ചാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. വാദം സമർത്ഥിക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തിനപ്പുറം മററൊന്നെങ്കിലുമുണ്ടോ?

അല്ലാഹുവിന്റെ ഭരണം അതായത് ഇസ്‌ലാമിക ഭരണം അഥവാ ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രം ഉണ്ടാക്കണമെന്ന പദ്ധതിയുമായി രൂപീകൃതമായ പ്രസ്ഥാനക്കാർ ശരിക്കും പ്രവാചകന്റെ പാതയാണ് പിൻതുടരുന്നതെങ്കിൽ അതിനിടയിൽ വന്നു ഭവിക്കുന്ന മുഴുവൻ പ്രതിബന്ധങ്ങളും പ്രവാചകൻ സ്വീകരിച്ച അതേ പാതയിൽ കൂടിത്തന്നെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. അതിനവർ തയ്യാറല്ലെന്നുള്ളത് നാശിക്കുന്നതിനാൽ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവരുടെ അജണ്ടകൾ വിശദീകരിക്കുന്നു. പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നാശിക്കുന്നതിനായി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ രാഷ്ട്രനിർമ്മാതാക്കൾ റസൂലുള്ളാഹ് ചെയ്തതുപോലെ ആ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തടുത്തു നിർത്തുകയും അനുകൂലമായ സാഹചര്യം ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കുകയും വേണം. അനുകൂലമായ സാഹചര്യം ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ പൊട്ടിമുളച്ചുവരുന്നതല്ലെന്ന് തിരിച്ചറിയാനുള്ള വിവേകം അവർക്കുണ്ടാകണം.

ഒരു ഇസ്‌ലാമിക രാഷ്ട്രം രൂപീകരിക്കാനുള്ള സാധ്യത തെളിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ കൂടി സമുദായത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിനെതിരെ വരുന്ന വെല്ലുവിളികൾ ഏറ്റെടുക്കാനെങ്കിലും ഈ സമുദായത്തെ സജ്ജരാക്കാനുള്ള ബാധ്യതയിൽനിന്നും വിധഗ്ദ്ധമായി ഒഴിഞ്ഞു മാറുന്നവർ എങ്ങനെയാണ് ഒരു രാഷ്ട്രരൂപീകരണത്തിന് നേതൃത്വം നൽകുന്നത്? തൽകാലം അവരുടെ സ്ഥാനത്തു നിന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ പോലും പ്രതിബന്ധങ്ങളെ നിസാരവൽക്കരിച്ച് മുമ്പോട്ടു പോകുന്നത് ഗുണകരമല്ലെന്ന് സൂചിപ്പിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് ഇതിവിടെ സൂചിപ്പിച്ചത്.

പ്രതിരോധവും കടന്നാക്രമണവും ഇനം തിരിച്ച് പഠിക്കുകയും ഏതൊക്കെ ആരെല്ലാം ചെയ്യണം എന്ന് വേർതിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്യണം. അതില്ലാത്തതിന്റെ കുറവ് അഭിനവപണ്ഡിതന്മാരുടെ വിശദീകരണത്തിലും എഴുത്തുകുത്തുകളിലും പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശക്തി അതാതെയും വെല്ലുന്ന ഘട്ടം സംജാതമാകുകയും - രാഷ്ട്രരൂപീകരണം പൂർണ്ണമാകുകയും - അത് ഏതൊരു സമൂഹത്തെയും ആജ്ഞാനുവർത്തികളാക്കാൻമാത്രം ശക്തിപ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ (ഹിജ്റ ആറോടുകൂടി) ഇസ്‌ലാം അതിന്റെ രീതിയും ശൈലിയും മാറുകയും അടുത്തടുത്ത നാടുകളെ ഇസ്‌ലാമിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയും സന്നദ്ധരാകാതിരുന്നവരോട് യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും അനുരഞ്ജനത്തിന് തയ്യാറായവരോട് ജിസ്യ വാങ്ങി നാട്ടിൽ താമസിക്കാൻ അനുവാദം നൽകുകയും അവർ വിശ്വാസികളല്ലെങ്കിലും അവർക്ക് വിശ്വാസികളുടെ ഒട്ടുമിക്ക ആനുകൂല്യങ്ങൾ വകവെച്ചുനൽകുകയും ചെയ്തു. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഇറങ്ങിയ ആയത്തുകൾ പരിശോധിച്ചാൽ ഇഹ്തിജാമിനെ (കടന്നാക്രമണം) കുറിച്ചാണ് ഖുർആൻ സംസാരിക്കുന്നതായി കാണുന്നത്. ഹുദൈബിയാ സന്ധിയ്ക്കുശേഷം പ്രവാചകന്റെ അനുമാതിപ്രകാരം അത്തരം ധാരാളം മുന്നേറ്റങ്ങൾ നടക്കുകയും അയൽ നാടുകൾ മദീനയോട് കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

പ്രവാചകൻ (സ) യുടെ വാക്കും പ്രവർത്തിയും സമ്മതവും (قول ، فعل ، إقرار) ഹദീസിന്റെ ഗണത്തിലാണ് ഹദീസ് വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആ അർത്ഥത്തിൽ ഒരു പാഠം നടത്തി നോക്കിയാൽ കാലഘട്ടം തിരിച്ചാണ് കാര്യങ്ങൾ നടപ്പിലായതും നടപ്പിലാക്കേണ്ടതും എന്ന് ഒരിടത്തും തന്റെ അനുചരന്മാരെ പഠിപ്പിച്ചതായി കാണാൻ കഴിയില്ല.

രവസാനിക്കുന്നില്ല...